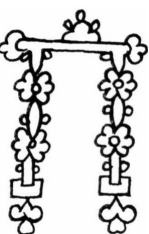

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 111
16 Ἰουνίου 2003

Προσωπικοί προβληματισμοί

ὥς μπορῶ νά ἀπομονώσω καί νά διαφυλάξω τό δῶρο τῆς πίστες μέσα στό λαβύρινθο τῶν ἀτίθασων λογισμῶν μου ἢ νά περιφρονήσω τοὺς κυματισμούς, πού κλονίζουν τήν ἐπανάστασή μου; Ἡ προβολή ἢ ἡ ὑπόμνηση ἢ ἡ ἀναμέτρηση μέ τήν πίστι ἐνεργοποιοῦν μέσα μου τό αἶσθημα τοῦ δέους. Σέ κάποιες μάλιστα φορές φτάνουν νά κινητοποιοῦν καί τήν ἀντίδραση. Στοιχειοθετοῦν μιά ἀτέρμονη σειρά λογικῶν ἢ λογικοφανῶν ἐπιχειρημάτων, πού ἀντιμάχονται τόν προσανατολισμό μου καί τήν ἐμπιστοσύνη μου στόν πραγματικό, ἀλλά ὑπερβατικό, κόσμο τοῦ Θεοῦ.

Δεμένος βιολογικά μέ τήν ὕλική πραγματικότητα καί ὁδοιπορώντας, ἔμπονα, στό μονοπάτι τῆς ἱστορίας, νοιώθω οἰκειότητα καί ἄνεση, καθὼς προσεγγίζω μέ τίς αἰσθήσεις μου τόν κτιστό κόσμο. Ὅταν, γοιτευμένος καί σέ κατάσταση ἔκστασης, ἐρευνῶ

τήν ὁμορφιά του καί τήν ἀνέλιξή του. Κάποια πράγματα καί φαινόμενα τά ἀναλύω καί τά ἐξηγῶ μόνος μου. Μέ ἐρευνητικά ὄργανα τίς αἰσθήσεις μου. Καί μέ καθοδηγητή τίς ἐμπειρίες μου. Καί γιά κάποια ἄλλα-πολύπλοκα καί ἀπροσπέλαστα-δέχομαι τή σοφή ἐρμηνεία, πού μοῦ προσφέρουν οἱ ἐξειδικευμένοι ἐπιστήμονες καί οἱ ἐρευνητές τῶν ἱστορικῶν ἀναδομήσεων καί ἀνακατατάξεων.

Αὕτῃ ἡ δεσμευτική σχέση μου μέ τά ὑλικά δημιουργήματα καί μέ τοὺς ἐρευνητές τοὺς μέ ἐντυπωσιάζει, ἀλλά καί μέ περιορίζει. Μέ ἐγκλωβίζει στό ὁρατό καί στό χειροπιαστό. Καί μέ κάνει νά θεωρῶ ὡς πλήρωμα ὕπαρξης καί γνώσης καί ἐμπειρίας τό «φάγωμεν καί πῖωμεν, αὖριον γάρ ἀποθνήσκομεν»(Α΄ Κορινθ. ιε΄ 32).

Ομως, τό πλέγμα τῆς ὑλικῆς κτίσης δέν εἶναι πανίσχυρο καί στεγανό, ἱκανό νά πνίξει μέσα μου τή δίψα γιά τήν ὑπέρτατη ἀλήθεια καί γιά τό πρόσωπο τοῦ ὑπερούσιου Δημιουργοῦ. Ἔρχονται στιγμές, πού ἡ ἀνησυχία μου καί τά ἐρωτηματικά μου ἐγγίζουν τό ἔσχατο. Τό τελευταῖο ὄριο τοῦ ὑλικοῦ μας κόσμου. Ἐκεῖ οἱ αἰσθήσεις μου ἀδρανοῦν, ἐνῶ τά ἐρωτηματικά φορτίζουν τό λογισμό μου. Προβληματίζομαι γιά τό «πέραν τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου». Γιά τήν πραγματικότητα, πού δέν τή φωτίζει ὁ προβολέας τῆς ἐπιστήμης καί δέν τήν ψαύει ἡ διαλεκτική τῆς φιλοσοφίας.

Εκεῖ σταματῶ. Ἀγωνιῶ καί συγκλονίζομαι. Ποιά μπορεῖ νά εἶναι ἡ ἀπόκρισή μου; Νά ἀποφανθῶ, πρόχειρα, δίχως στοιχεῖα χειροπιαστά καί δίχως λογική ἀλυσίδα ἐπιχειρημάτων, πῶς ἀπό κεῖ καί πέρα ἐκτείνεται τό «μηδέν» καί τό «χάος»; Ἡ ἀπόφανσή μου αὕτῃ δέ θά ἔχει ἔρεισμα. Θά εἶναι καθαρή αὐθαιρεσία. Πλάσμα ἀκαλίνωτης φαντασίας, πού ἀντιστρατεύεται στίς ἐμπειρίες μου καί ἀκυρώνει τή λογική μου. Ἄν δέν ὑπάρχει ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος, ἄν πίσω καί πάνω ἀπό τήν ἀπέραντη καί ὑπέρκαλη Δημιουργία δέν κυριαρχεῖ ὁ ἄπειρος καί αἰώνιος Θεός, πῶς μποροῦμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι νά ἐρμηνεύσουμε τήν ἐναρμόνιση τῶν κτισμάτων καί τήν τάξη, πού κυριαρχεῖ στό ἀχανές σύμπαν; Ἄν ὁ κόσμος μας εἶναι προϊόν τύχης, μέ ποιὰ λογική καί μέ ποιὰ δυναμική ἡ τύχη συγκρότησε τήν ἁρμονία; Ποιά συναρμογή τυχαίων περιστατικῶν γέννησε τήν ἀνθρώπινη σκέψη μας καί ἔδωσε τήν

ώθηση για την έκστρατεία της γνώσης και για τη συναρμογή της πολυδαίδαλης επιστήμης μας;

Εγώ, ως άνθρωπος και τὰ δισεκατομμύρια τῶν συνανθρώπων μου, πού θηλάζουμε ὅλοι μαζί τόν πλανήτη μας καί πασπατεύουμε τό ἀπέραντο σύμπαν, ἀποτελοῦμε τή θαυμαστή σύνθεση ὕλης καί πνεύματος, πού μᾶς ὁδηγεῖ στήν ἀναζήτηση τοῦ αἰώνιου Πνεύματος. «Ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, καί χάριν ἀντὶ χάριτος» (Ἰωάν. α' 16). Ὅλοι μας πήραμε δωρήματα ἀπό τόν ἀνεξάντλητο πλοῦτο τῆς τελειότητας τοῦ Θεοῦ. Καί ἀντλήσαμε τή μιά χάρη μετά τήν ἄλλη καί τήν ἀλυσίδα τῶν εὐλογιῶν, πού ὁλοκληρώνουν καί ἀναδεικνύουν τήν ὕπαρξή μας. Ἐν δέ γινόμασταν ἀποδέκτες ὅλων αὐτῶν τῶν εὐλογιῶν, δέ θά ἤμασταν ὄντοτιτες. Δέ θά νοιώθαμε λογικές καί ὑπεύθυνες ὑπάρξεις. Μέ προσωπικό στοχασμό καί μέ λόγο, πού μεταφέρει στήν τράπεζα τῆς κοινῆς μελέτης καί τῆς κοινῆς γνώσης τό θησαύρισμα τοῦ πνεύματός μας. Μέ δικαίωμα ἐλεύθερης ἐπιλογῆς. Μέ εὐθύνη γιά τίς ἀποφάσεις μας καί γιά τίς πράξεις μας.

Η ὕπαρξή μας, μέ ὅλο τόν πλοῦτο τῆς καί τὰ χαρίσματά τῆς εἶναι ὁ μέγας μας δάσκαλος, πού μᾶς χειραγωγεῖ στήν ἀναζήτηση καί στήν προσέγγιση τοῦ Θεοῦ. «Κατά τήν τέχνην τήν ἐν ἐμοί, ὅση σοφία κατεσκευάσθη μου τό σῶμα κατανοήσας, ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου κατασκευάσματος, τόν μέγαν δημιουργόν ἐνόησα» (Γρηγορίου Νύσσης: *Ποιήσωμεν ἄνθρωπον...*). Παρακολουθώντας τήν τεχνική ἀρτιότητα τῆς ὕπαρξής μου, καί κατανοώντας τή σοφία μέ τήν ὁποία εἶναι κατασκευασμένο τό σῶμα μου, ὁδηγοῦμαι, ἀπό τό μικρό τοῦτο τεχνούργημα, στήν κατανόηση τοῦ μεγάλου Δημιουργοῦ. Προσεγγίζω καί καταθέτω τήν πίστη μου στόν ἀπροσπέλαστο Νοῦ. Στήν ἄπειρη Σοφία. Στήν ἀπεριόριστη Ἀγάπη. Στήν Πηγὴ τῆς ζωῆς. Στή Δύναμη, πού καταξιώνει τήν ὕπαρξή μου.

Τό «κράχ» τῆς πενταετίας

Αὐτογκόλ ἔβαλε ὁ Χριστόδουλος, μέ μιά πλαδαρή καί προβληματική συνέντευξή του, κατά τό πέραςμα ἀπό τόν πέμπτο στόν ἕκτο χρόνο τῆς θητείας του στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπιχείρησε νά αὐτοπροβληθεῖ. Νά ἐξάρει τό ἔργο του. Νά διαφημίσει τό μόχθο του. Νά προκαλέσει ἀναβίωση τοῦ χειροκροτήματος. Μέσα στήν πλησμονή τῆς ἑπαρσίας του καί στή μέθη τῆς φιλοπρωτίας του προώθησε στή δημοσιότητα μιά συνέντευξη, πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά τό πειστήριο τῆς ἀποτυχίας του. Ἐπίσημη ὁμολογία, πώς τά πέντε χρόνια ἔτρεξαν στό κενό. Ἡ, ἀκριβέστερα, δαπανήθηκαν στήν προβολή τῆς κενότητας καί στήν προσβολή τῆς Ὁρθόδοξης εὐαισθησίας.

Εἶναι χαρακτηριστικό, πώς ἡ ἐπειτειακή στάθμευση τοῦ κ. Χριστόδουλου δέν ἄγγιξε τούς λαϊκοὺς δέκτες. Δέν ἔγινε θέμα εὐρύτερης συζήτησης καί κίνητρο θαυμαστικῶν ἐκδηλώσεων. Τά μαζικά μέσα ἐνημέρωσης προσπέρασαν, μέ ἔκδηλη τήν ἀδιαφορία, τόν «κομπορημονοῦντα» θρησκευτικό δικτάτορα καί ἀναζήτησαν ἄλλοῦ τά ἐναύσματα γιά τά ἐπίκαιρα καί καυτά τους ρεπορτάζ. Ὁ θρησκευτικός τύ-

πος, φορτισμένος καί ἀηδιασμένος ἀπό τά ἀρχιερατικά σκάνδαλα, ἰδιαίτερα ἀπό τά εἰδεχθῆ σκάνδαλα τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ περιβάλλοντος, δέ συγκινήθηκε καί δέν ἔσκυψε νά προσφέρει μηδέ τήν παραμικρή-ἔστω κατά συνθήκη-ἐκφραση ἀγάπης καί εὐλάβειας. Ὁ πολὺς κόσμος, ἡ συντριπτική μάζα τοῦ λαοῦ, συνεπαρμένη ἀπό τή μέριμνα καί τήν τύρβη τοῦ βίου, δέν ἔρριξε βλέμμα προσοχῆς στήν εἰδωλοποιημένη ὑπερηφάνεια τοῦ ρασοφόρου, πού ἐπαγγέλλεται ἀνεπιτυχῶς-συνέχιση τῆς παράδοσης τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν φωτισμένων Πατέρων μας στόν εἰκοστό πρῶτο αἰῶνα καί-μέ τό βηματισμό του-ἀναιρεῖ τήν ἀνταύγεια τῆς πηγαίας ἀποστολικῆς καί πατερικῆς ταπεινοφροσύνης.

Μόνο μιά ἑφημερίδα καί μόνο ἓνας δημοσιογράφος, ὑπάλληλός της καί, ταυτόχρονα, ὑπάλληλος τοῦ Χριστόδουλου, ἐξάρτημα τῆς διασύνδεσης καί τῆς σκοτεινῆς διαπλοκῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί δημοσιογραφίας, δέ σταμάτησαν νά τόν λιβανίζουν. Ἡ ἑφημερίδα καί πρὶν καί μετὰ τήν ἀρχιεπισκοπική ἐκλογή, δέν ἔπαψε νά προβάλλει μονόχωνω τό Χριστόδουλο καί νά στρώνει δάφνες, γιά νά διαβεῖ τιμητικά καί θρι-

αμβικά ὁ ἐκλεκτός της. Καί ὁ δημοσιογράφος, ἐκπρόσωπος τοῦ δημοσιογραφικοῦ συγκροτήματος στήν ἀρχιεπισκοπική αὐλή καί νούντσιος τοῦ προκαθημένου στή δημοσιογραφική οἰκογένεια, λειτούργησε καί λειτουργεῖ σά νά εἶναι «στρατευμένος» στό ὑποῦργημα τοῦ κόλακα καί «έντεταλμένος» νά φιλτράρει τίς ἀναθυμιάσεις καί νά ἀνυψώνει τήν πιά ἀσήμαντη εἶδηση στήν περιωπή τῆς πρωτοτυπίας καί τῆς κοσμοανακαίνισης.

Αὐτοί μόνοι ἀσχολήθηκαν μέ τήν πενταετή δραστηριότητα τοῦ Χριστόδουλου. Ὁ δημοσιογράφος κατέγραψε καί τό συγκρότημα δημοσίευσε ἐκτεταμένη συνέντευξή του, μέ τήν ὁποία παρουσιάζει τά «δῆθεν» κατορθώματά του. Καί, μάλιστα, γιά νά δώσουν ἔμφαση στό γεγονός, μέρες νωρίτερα ἀνακοίνωναν, τήν ἐπικείμενη δημοσίευση τῆς καί προσπαθοῦσαν νά διεγείρουν τήν περιέργεια καί τό ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἐφημερίδας τους.

Τελικά ἡ συνέντευξη, μόλις δημοσιεύτηκε, προκάλεσε «κράχ». Ἀντί νά ἀνεβάσει τίς ἀρχιεπισκοπικές μετοχές, τίς καταπόντισε στήν ἀπαξία. Ἀντί νά βεβαιώσει καί νά προσυπογράψει συνέπεια καί ὑπευθυνότητα, ἀποκάλυψε πνεῦμα κοσμικῆς ἐλαφρότητας καί ἐπικίνδυνης ἀσυνέπειας. Ἀπομυθοποίησε τό εἶδωλο καί τίς πληθωρικές ὑποσχέσεις του. Ἀπογοήτευσε τήν κοινή γνώμη. Πλήγωσε, γιά μιά ἀκόμα φορά, τό κύρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας.

Ὁ κόλακας δημοσιογράφος προσπάθησε, μέ τίς ἐρωτήσεις του, νά περισυλλέξει δέσμες ἀνθέων ἀπό τήν ἀρχιεπισκοπική δραστηριότητα καί νά συμπληρώσει τό στεφάνι τῆς δόξας

του. Καί κατάφερε, χωρίς νά τό ἐπιδιώκει, ἴσως καί χωρίς νά τό ὑποπτεύεται, νά ἐπικυρώσει τήν κρίση τῆς λαϊκῆς πλειοψηφίας, πῶς ὁ Χριστόδουλος, πέντε ὁλόκληρα χρόνια, ἀναπαύεται στά μαξιλάρια τῆς χλιδῆς του καί πριμοδοτεῖ, μέ τίς ἐπιλογές του, τήν ἔσχατη καί ἀνήκουστη διαφθορά.

Καλῶ τοὺς ἀναγνώστες τῆς συγκεκριμένης ἐφημερίδας, πού εἶχαν τήν εὐχέρεια ἢ τήν ἀτυχία νά διαβάσουν ἐκείνη τήν τραγελαφική συνέντευξη, καθὼς καί τοὺς δικούς μου ἀναγνώστες, νά ἐπεξεργαστοῦμε, γιά λίγο, τίς πληροφορίες καί τά μηνύματα, πού πρόσφερε ὁ Χριστόδουλος, στό σταθμό τῆς πρώτης πενταετίας του.

1. Τό μεῖζον θέμα.

Τό πρῶτο ἐρώτημα τοῦ κόλακα δημοσιογράφου:

«Ἄν σᾶς ἔλεγε κάποιος ποιό εἶναι τό κύριο θέμα, πού σᾶς ἀπασχόλησε αὐτά τά χρόνια τί θά ἀπαντούσατε;».

Ἡ ἀπάντηση τοῦ προκαθημένου Χριστόδουλου εἶναι ἓνα μεῖγμα ἔπαρσης καί προσπάθειας γιά τή μετάθεση τῶν εὐθυνῶν του. Δηλώνει, πῶς ἐκεῖνο, πού κυρίως τόν ἀπασχόλησε, ἦταν «νά μιλήσει ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός στίς καρδιές ὅσο γίνεται περισσότερων συνανθρώπων μας».

Ὁ ἴδιος δείχνει νά αἰσθάνεται ἀπόλυτα συνεπής πρός αὐτή τήν ἀποστολή. Καί ἐκφράζει τήν πεποίθησή του αὐτή μέ τούτη τή φράση: «Τό ἐγγεῖρημά μου δέν ἦταν καί δέν εἶναι εὐκολο... Πρέπει νά ὁμολογήσω μέ ἱκανοποίηση, ὅτι μαζί μέ τό πλεῖστον τῶν σεβασμιωτάτων μελῶν τῆς Ἱεραρχίας καθὼς καί τῶν κληρικῶν καί τῶν λαϊκῶν τῆς Ἐκκλησίας μας πορευό-

μαστε μαρτυροῦντες Χριστόν Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα».

Πρώτη παρατήρηση: Ἡ ἐκκίνηση τῆς ἀπάντησής του μέ τήν ἰδιοποίηση, ὡς ἀποκλειστικά δικῆς του ὑπευθυνότητας καί ἀρμοδιότητος, τοῦ θεμελιακοῦ ἔργου τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, ἀποκαλύπτει τή διόγκωση τῆς ἔπαρσής του. «*Τό ἐγγχείρημά μου δέν ἦταν καί δέν εἶναι εὐκολο*». Ὁ Χριστόδουλος δέ λειτουργεῖ στά πλαίσια τῆς Συνοδικότητος. Ἡ μεταφορά τοῦ λυτρωτικοῦ μηνύματος τῆς Ἐκκλησίας στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων δέν εἶναι κεντρική εὐθύνη ὁλόκληρης τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλά «*ἐγγχείρημά του*». Οἱ ἄλλοι, οἱ συνεπίσκοποι καί οἱ κληρικοί καί οἱ λαϊκοί, συμπορεύονται ὡς κομπάρσοι, ἀναγκασμένοι νά εὐθυγραμμίζονται στά προγράμματά του καί στά συνθήματά του.

Δεύτερη παρατήρηση: Ἐνῶ χαρακτηρίζει δικό του «ἐγγχείρημα» τόν Εὐαγγελισμό τοῦ λαοῦ, δέν ἔχει τίποτα νά πεῖ γιά τά προγράμματά του καί γιά τό μόχθο του. Τί ἔκανε στά πέντε χρόνια, γιά νά φέρει τό Εὐαγγέλιο στίς καρδιές καί τίς καρδιές στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Κατά τήν ἐκκίνηση τῆς κούρσας του βαυκαλιζόταν, ὅτι οἱ πλατείες μάζες ἔτρεχαν πίσω του καί, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, μέ τή δυναμική παρουσία του στόν κοινωνικό χώρο, ἔχει ἀποκτήσει τήν ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ καί ἔχει πετύχει τό ψηλότερο ποσοστό τῆς δημοτικότητας. Σήμερα, μετά τή συμπλήρωση τῆς πρώτης πενταετίας, εἶναι κοινό μυστικό, ὅτι ἡ δημοτικότητα τοῦ Χριστόδουλου κύλησε στόν κατήφορο καί γιά τό λόγο αὐτό ὁ ἴδιος καί οἱ στενοί συνεργάτες του ἀποφεύγουν νά

δώσουν τά ποσοστά, πού προσδιορίζουν οἱ δημοσκοπήσεις. Ἡ κατολισθηση αὐτή ἀποδεικνύει, πῶς «τό ἐγγχείρημά του» δέν ἦταν γνήσιο ἐκκλησιαστικό λειτουργήμα καί δέν εἶχε ἀπήχηση στίς διψασμένες ἀνθρώπινες καρδιές. Δέν ἀνέκοψε τήν ἀθεΐα καί τήν ἐκκοσμίκευση. Καί δέ φώτισε τούς ὀρίζοντες τῆς Ὁρθόδοξης πνευματικότητας.

Ἡ ἀπραξία του καί ἡ ἀποτυχία τοῦ ἔργου του ἀποτυπώνονται, ἄμεσα καί δραματικά, στό Μητροπολιτικό Ναό τῶν Ἀθηνῶν. Κάθε φορά, πού λειτουργεῖ ὁ Χριστόδουλος, ὁ Ναός εἶναι περίπου ἄδειος. Σέ ἄλλες ἐποχές, ὅταν ταπεινοί λειτουργοί δούλευαν μέ ἀφοσίωση καί μέ ἱερό πάθος, οἱ πιστοί συνωστίζονταν στόν πρῶτο Ναό τῆς Ἀθήνας, γιά νά μετάσχουν στό μυστήριο τῆς Εὐχαριστίας καί γιά νά ἀκούσουν τήν ἐμπνευσμένη διδαχή. Σήμερα, μέ δεδομένη τήν ἐκρηκτική πύκνωση τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ λεκανοπεδίου καί μέ προκαθήμενο καί ἱεουργό τόν Χριστόδουλο, τό ἐκκλησίασμα εἶναι τόσο ἄραιό, πού δίνει τό στίγμα τῆς ὁμαδικῆς διαμαρτυρίας κατά τῆς κατεστημένης ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης. Ἀραιά καί πού κάποια ἡλικιωμένα πρόσωπα, ἐπιμένουν νά ἐκκλησιάζονται ἐκεῖ, πού ἐπιπολάζει ἡ χλιδή καί ἡ ἐπίδειξη. Ὁ Χριστόδουλος δέ μάζεψε τόν κόσμο στόν Καθεδρικό Ναό, δέν τόν κατήχησε, δέν τόν ἔμπασε στή μυστική χαρά τῆς κοινωνίας μέ τόν ὑπερούσιο Θεό.

Πέρα, ὅμως, ἀπό αὐτές τίς παρατηρήσεις, τά βασικά ἐρωτήματα, πού ἀναδύονται μέσα ἀπό τή θολή ἐξιδανίκευση τῆς πενταετίας, εἶναι τοῦτα: Μέ ποιό ἦθος καί μέ ποιό ὑπόδειγμα

καί μέ ποιά πρακτική ἔδωσε τήν Ὁρθόδοξη μαρτυρία του ὁ κ. Χριστόδουλος;

Ἡ μαρτυρία τῆς Θουσίας, τό μήνυμα τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀνάστασης, ἡ μεγάλη προοπτική τοῦ ἑξαγιασμοῦ καί τῆς ἀνακαίνισης μποροῦν νά προσπελάσουν στίς ἀνθρώπινες καρδιές μέ τό ὄχημα τοῦ πληθωρικοῦ καί, συχνά, αὐτοθαυμαστικοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ λόγου; Ἡ μήπως ἡ λυτρωτική μαρτυρία μπορεῖ νά ἐπικυρωθεῖ καί κατακυρωθεῖ μέ τήν ἐπίδειξη τῆς ἁμετρῆς καί προκλητικῆς χλιδῆς, πού-ἐνδεχόμενα-σηματοδοτεῖ τήν παρέλαση ἑνός ἡγεμόνα τῆς παλιάς εἰδωλολατρίας, ἀλλά δέ δίνει τό στίγμα ἑνός διακόνου τοῦ Σταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἑνός γνήσιου ποιμένα τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας;

Ὁ Χριστόδουλος ἰσχυρίζεται, πώς στό διάβα τῶν πέντε χρόνων ἔδωσε μήνυμα. Οἱ πάντες, ὅμως, γνωρίζουν, ἀκόμα καί τά μικρά παιδιά, πώς ἔδωσε δεῖγμα γραφῆς σπάταλης, ἐπιδεικτικῆς, ἀνέλεγκτης καί ἐπικίνδυνα ὑποβαθμισμένης ἠθικά ἐξουσίας.

Σπατάλησε 700 ἑκατομμύρια δραχμές γιά νά ἐπισκευάσει τό ἀνάκτορό του καί γιά νά ἐξασφαλίσει πῆν καλοπέρασή του.

Ἀνύψωσε σέ προτεραιότητα ἱστορικῆς ἀνάγκης τήν ταπείνωση, τήν καθυπόξη τῶν συνιεραρχῶν του καί τήν ἐγκατάσταση τοῦ προσώπου του στήν καθέδρα τοῦ ἀπόλυτου μονάρχη.

Ἄνοιξε ἄσκοπο πόλεμο μέ τό Πατριάρχειο τῆς Κωνσταντινούπολης, μέ μόνο ὄραμα καί μέ ἀποκλειστικό στόχο τή δική του ἀναβάθμιση καί τή βαθμιαία προώθησή του στήν τιμή τοῦ Πατριάρχου.

Ἐκρυψε τά εἶδεχθῆ σκάνδαλα τῶν ρασοφόρων καί τίμησε τοὺς σκανδαλοποιούς μέ τήν ὑπερύψωσή τους σέ θρόνους ἐπισκοπικούς καί σέ ἐπάλξεις ὑπεύθυνης ἡγετικῆς προβολῆς.

Ὅλα αὐτά τά ἀτοπήματά του τῆς πρώτης προβολῆς καί τά μύρια ὅσα, πού ἐγγράφει στήν ἱστορική του βίβλο μέ τά ξεσπάσματα τῆς φιλοδοξίας του, πάγωσαν τόν ἐνθουσιασμό τοῦ λαοῦ καί ἀκύρωσαν τίς ὑπογραφές τῆς ἀναγνώρισής του. Ἐκεῖνοι, πού τόν χειροκρότησαν, τόν κατακρίνουν. Ἐκεῖνοι, πού τόν ἀνέχτηκαν, τόν ἀποδοκιμάζουν.

2. Τά ὁμοφυλοφιλικά σκάνδαλα.

Μέ πολύ ἄκομψο τρόπο προσπάθησε νά καλύψει τήν ἐνοχή του ἡ, ἀκριβέστερα, τήν ἀπροσμέτρητη εὐθύνη του γιά τίς ἐκρήξεις καί τίς δημοσιοποιήσεις τῶν σκανδάλων, πού προσβάλλουν ἀκόμα καί τόν ἀνδρισμό τῶν ρασοφόρων.

Ὁ δημοσιογράφος τῆς καμαρίλας του, πιεσμένος ἀπό τή λαϊκή ἀηδία καί τή γενικευμένη ἀγανάκτηση, ἀναγκάστηκε νά τοῦ ὑποβάλει τορνευμένο καί στοργυλεμένο τό ἐρώτημα:

«Υπάρχουν, ὅμως καί τά σκάνδαλα τῶν κληρικῶν, πού προκαλοῦν θλίψη καί ἀπογοήτευση στοὺς πιστοὺς».

Καί ἐκεῖ σταμάτησε. Δέν προώθησε τό ἐρώτημά του στό τί ἔκανε ὁ Χριστόδουλος, γιά νά ἀπωθήσει τοὺς σκανδαλοποιούς ἔξω ἀπό τόν πανιέρο χώρο τοῦ Θουσιαστηρίου τῆς Εὐχαριστίας. Γιά νά περισώσει τό κύρος τῆς ἀρχιερωσύνης καί τῆς ἱερωσύνης. Καί γιά νά ἐξαλείψει τίς ἀφορμές σκανδαλισμοῦ καί ἀντιδράσεων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Στό πλαδαρό αυτό έρώτημα ό κ. Χριστόδουλος άπάντησε:

«Άντιλαμβάνομαι τά συναισθήματα τών πιστών, πού θέλουν τούς κληρικούς τους άμέμπτους. Κι έγώ θλίβομαι, όταν μαθαίνω γιά άνάξιους κληρικούς. Έκείνο, πού θέλω νά σās πώ εΐναι ότι ίσχύει εκείνο, πού εΐπα στην Ίεραρχία τοϋ 2002, ότι "ήμουν, εΐμαι καί θά εΐμαι υπέρ τής καθάρσεως. Δέν μπορεί νά γίνονται άνεκτοί στην Έκκλησία κληρικοί όποιουδήποτε βαθμοϋ, πού σπιλώνουν τήν Άγία Ίερωσύνη καί γίνονται παραίτιοι σκανδαλισμοϋ τοϋ λαοϋ"».

Αυτά εΐπε καί έκλεισε τό θέμα τών σκανδάλων καί τής κάθαρσης.

Οί άντιφάσεις εΐναι πρόδηλες.

Ή Χριστόδουλος εΐναι υπέρ τής κάθαρσης..., άλλά δέν κάνει κάθαρση.

Μαθαίνει γιά άνάξιους κληρικούς, άλλά δέν κάνει τό καθήκον του, όπως τοϋ τό επιβάλλουν οί Ίεροι Κανόνες καί ό Νόμος περί Έκκλησιαστικών Δικαστηρίων.

Παρακολουθεΐ τό σκανδαλισμό τών πιστών καί τόν όρυμαγδό τής δημοσιογραφίας, άλλά άσπάζεται δημόσια τούς σκανδαλοποιούς, τούς προβάλλει ως φίλους του καί τούς εξασφαλίζει πλήρη άσυλία.

"Αν υπάρχει σήμερα στην Έκκλησία κεντρικός υπεύθυνος, πού βαρύνεται μέ τήν ύποχρέωση, νά αντιμετώπιζει δυναμικά καί άποτελεσματικά τά σκάνδαλα καί νά καθαρίζει τήν αύλή τής Έκκλησίας άπό τήν κόπρο τοϋ Αύγείου, αύτός εΐναι ό Χριστόδουλος. Ή Αρχιεπίσκοπος καί πρόεδρος τών Συνοδικών σωμάτων. Καί αύτός ό υπεύθυνος «μαθαίνει», «θλίβεται», παρακολουθεΐ νά «σπιλώνεται ή άγία

Ίερωσύνη» καί, τελικά... συντάσσεται μέ τούς σκανδαλοποιούς. Σταλάζει ένα δάκρυ θλίψης, όταν πληροφορεΐται τά άδραγαθήματα(!!) τών άγαπητών του φίλων καί συνιεραρχών. Άφήνει νά βγει άπό μέσα του καί ένας στεναγμός. Καί, μετά, κάνει στροφή. Άγκαλιάζει τούς σκανδαλοποιούς. Τούς άσπάζεται σταυρωτά. Τούς χτυπάει φιλικά στην πλάτη. Καί τούς σιγοψιθυρίζει: Μή δίνετε σημασία. Έγώ εΐμαι έδω. Φίλος καί άδελφός καί συνοδοιπόρος. Θά σās καλύψω. Θά συμπίεσω τίς καταγγελίες στο άρχείο. Θά σās τιμήσω σάν ήρωες. Καί θά φροντίσω νά ένισχύσω τό τάγμα σας μέ καινούργιους κληρωτούς.

Καί, άπό κεί καί πέρα...

3. Τά σημαντικά έργα.

Νά περάσουμε σέ μιά τρίτη προβληματική έρώτηση.

Ή δημοσιογράφος, θέλοντας νά δώσει άφορμή στον άφέντη του νά άπολογηθεΐ γιά τή στεγανή άπραξία τών πέντε χρόνων, τοϋ υπέβαλε μιά πλάγια έρώτηση:

«Σās κατηγοροϋν ότι μιά πενταετία δέν υπάρχει κάποιο σημαντικό έργο στην Έκκλησία».

Καί ή άπάντηση, χοντροειδέστατα διπλωματική καί καθόλου πειστική:

«Ή Έκκλησία δέν ζεί καί δέν εργάζεται όπως ή Πολιτεία. Δέν βάζει σέ πρώτη προτεραιότητα τά έργα, παρά τό ότι καθόλου δέν τά παραθεωρεί. Όμως τό πρώτο πού προσέχει εΐναι τίς ψυχές τών πιστών, τόν κληρο καί τό λαό... Κι αν θά μέ ρωτούσατε ποιο έθωρō ως τό σημαντικότερο έργο τής πενταετίας θά σās άπαντοϋσα, όπ δέν

είναι κάποιο από τὰ ἱδρύματα, πού θεμελιώθηκαν ἢ ἐγκαινιάσθηκαν, οὔτε τὰ κτίρια, πού κατασκευάσθηκαν, ἀλλὰ εἶναι τό ἐπίδομα γιά τό τρίτο παιδί στή Θράκη...».

Ἄν ἡ μνήμη ὅλων μας δέν ἔχει περάσει ἀπό τήν περιπέτεια ἀπότομης σβέσης, μπορεῖ νά ἀναπλάσει τὰ προγράμματα καί τίς ἐπαγγελίες, πού ἔσπειρε ὁ κ. Χριστόδουλος, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἀναρρίχρησής του στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο. Δέ χαρακτήρισε, τότε, ὡς «τό σημαντικότερο» θέμα τό ἐπίδομα γιά τό τρίτο παιδί στήν περιοχή τῆς Θράκης. Φουσκωμένος ἀπό τήν ἔπαρσή του, ὑποσχέθηκε... καί τί δέν ὑποσχέθηκε. Σέ πρῶτο πλάνο ἀράδιασε τὰ μεγαλεπίβολα σχέδιά του γιά πρωτοβουλίες πρωτότυπες καί γιά κτίρια ἐπιβλητικά, πού θά κοσμοῦσαν τήν ἑλληνική πρωτεύουσα καί θά ἀποθανάτιζαν τό ὄνομά του. Ἔταξε καινούργιο, μεγάλοπρεπο Μητροπολιτικό Ναό, ἀπαράμιλλο Συνοδικό Μέγαρο, Πανεπιστήμιο μέ πλήρη ἀνάπτυξη, Νοσοκομεῖο μέ σύγχρονο ἐξοπλισμό, Σχολεῖα ὅλων τῶν βαθμίδων, Βρεφονηπιακοὺς Σταθμούς σέ ὅλες τίς Μητροπολιτικές περιφέρειες, Οἶκο εὐγηρίας γιά τοὺς ὑπερήλικες Μητροπολίτες καί ἄλλα καί ἄλλα. Οἱ ὑποσχέσεις του, τὰ «θά...» του σαλπίζονταν γιά μῆνες καί γιά χρόνια ἀπό τὰ παράθυρα τῆς τηλεόψεως καί γέμιζαν τίς σελίδες τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐντύπων. Ἕνας ἀπό τοὺς παλιούς Μητροπολίτες, ὁ Κορίνθου Παντελεήμων, θέλοντας νά τόν πικάρει ἢ νά τόν ξεμπροστιάσει, σηκώθηκε, κατὰ τήν πρώτη Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας μέ πρόεδρο τό Χριστόδουλο καί εἶπε: «Καί μόνο τὰ μισά ἀπό αὐτά, πού ὑποσχέθηκε ὁ Μακαριώτατος, ἂν

πραγματοποιήσει, θά μείνει στήν ἱστορία ὡς ρέκτης καί ἀνακαινιστής».

Ὡστόσο, ὄχι μόνο τὰ μισά ἔργα δέν πραγματοποιοῖσε ὁ Χριστόδουλος, ἀλλά οὔτε τό ἓνα ἑκατοστό ἀπό αὐτά, πού ἔταξε.

Καί ἔρχεται τώρα, πέντε χρόνια μετὰ τίς ὑποσχέσεις, νά μᾶς πεῖ, ὅτι ἄφησε στήν ἄκρη τὰ δευτερεύοντα ἔργα, δηλαδή τίς οἰκοδομές καί τὰ ἱδρύματα, πού σχεδίαζε νά στεγάσει στίς μεγάλοπρεπες οἰκοδομές, γιά νά ἀσχοληθεῖ μέ τό μεῖζον, τό σημαντικότερο ἔργο, τήν παροχή τοῦ ἐπιδόματος στό τρίτο παιδί, πού γεννιέται στήν περιοχή τῆς Θράκης.

Θαυμάστε εἰλικρίνεια καί συνέπεια. Ἀπολογισμό ἔργων ἑνός ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτη καί ἀφορμές καύχησης γιά τό μόχθο μιᾶς ὁλόκληρης πενταετίας.

4. Τό ἐπίδομα.

Ἡ καύχησή του καί ἡ διαλεκτική του μᾶς ὑποχρεώνουν νά δώσουμε καί μεῖς περισσότερη προσοχή στή διαδικασία τοῦ ἐπιδόματος καί νά ἐνημερώσουμε εὐρύτερα τοὺς ἀναγνώστες μας καί γιά τήν προέλευση τῶν χρημάτων, ἀλλά καί γιά τήν ἀποτελεσματικότητά του.

Ὁ κ. Χριστόδουλος ἀποκαλύπτει στήν ἐπίμαχη συνέντευξή του: «Ξεκινήσαμε δίνοντας τό ἐπίδομα σέ 120 οἰκογένειες καί σήμερα τό παίρνουν πάνω ἀπό 800».

Ἡ πρώτη παρατήρησή μας ἀναφέρεται στήν πηγή τῆς χρηματοδότησης.

Τὰ χρήματα, πού ἀπαιτοῦνται γιά τήν παροχή τοῦ ἐπιδόματος στό τρίτο παιδί τῆς Θράκης, δέν ἐκταμιεύονται ἀπό τὰ ταμεῖα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁργανισμοί, ὅπως Τράπεζες καί ἰδιῶτες προθυμοποιήθηκαν νά καλύψουν τή

δαπάνη. Καί μέ τίς δικές τους παροχές ἐπιδοδοῦνται οἱ καινούργιες πολύτεκνες οἰκογένειες.

Ὁ κ. Χριστόδουλος, ὁ ἄνθρωπος μέ τίς μυθικές ἀποδοχές, δέν ἐμφανίστηκε νά προσφέρει οὔτε μιά δραχμή, γιά τήν ἐπιδότηση τοῦ τρίτου παιδιοῦ. Σπαταλάει ποσά ὑπέρογκα γιά τήν ἐξασφάλιση τῆς χλιδῆς του. Δέ διαθέτει, ὅμως δραχμή γιά ἕνα ἔργο, πού τό θεωρεῖ «τό σημαντικότερο ὅλων».

Ἡ δεύτερη παρατήρησή μας ἀναλύει τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς «σημαντικῆς»(!!) προσπάθειας.

Ὁ κ. Χριστόδουλος δηλώνει, πώς τόν πρῶτο χρόνο τῆς ἐπιδότησης, ἐπιδότηθηκαν 120 οἰκογένειες. Μέ δεδομένο τό γεγονός, ὅτι ἡ ἐπιδότηση συνεχίζεται ἐπὶ πέντε χρόνια καί μέ τή συλλογιστική, ὅτι κάθε χρόνο ἔχουμε τόν ἴδιο ἀριθμό νέων γεννήσεων, θά ἔπρεπε οἱ ἐπιδότησεις νά φτάσουν τίς 600. Ἀντί αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ, δηλώνεται, πώς ἔχουν ἀνεβεῖ στίς 800. Ἀρα ἔχουμε μιά αὐξηση 200 γεννήσεων κατά τήν πενταετία, σ' ὁλόκληρη τή Θράκη. Ἡ, γιά νά κάνουμε τή σχετική ἀνάλυση, 40 γεννήσεων κάθε χρόνο

στήν ἔκταση τῶν τεσσάρων Ἱερῶν Μητροπόλεων. Ἡ, δέκα παιδιά σέ κάθε Μητρόπολη.

Ἴσως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νά πίστευε, πώς, μέ τήν αὐξηση αὐτῆ τῶν δέκα παιδιῶν στήν κάθε μιά ἀπό τίς τέσσερες ἀκριτικές Μητροπόλεις τῆς Θράκης, ἔλυσε τό δημογραφικό πρόβλημα τῆς Ἑλλάδας μας.

Ἐμεῖς, δυστυχῶς, δέν τό πιστεύουμε.

Αὐτά εἶναι, στό σύνολό τους καί μέ τή σχετική ἀνάλυσή τους, τά «σημαντικά»(!!) ἔργα, πού πραγματοποίησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος κατά τό διάστημα τῆς πενταετίας καί, πού τά διαφήμισε μέ τή συνέντευξή του στήν ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Τύπος». Ἕνα στρογγυλό μηδενικό. Ἕνα ἔναυσμα γιά ἀπογοήτευση. Μιά αἰτία γιά κλάμα.

Ταλαίπωρη ἑλληνική Ἐκκλησία μας! Ὁ προκαθήμενός σου σέ φορτίζει κάθε μέρα μέ τά φούμαρα τῆς κοσμικῆς ἐπίδειξης. Καί σέ πληγώνει μέ τό σπλέτο τῆς ὑποκρισίας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Ὅπου νά σταθεῖς καί ὅπου νά βρεθεῖς, ἀκοῦς τά ἀνδραγαθήματα τῶν ὁμοφυλόφιλων δεσποτάδων.

Καί ἐκεῖνοι κορδώνονται, σά νά μή συμβαίνει τίποτα.

Καί ὁ Χριστόδουλος καμώνεται, πώς θλίβεται. Ἀλλά δέν ὁμολογεῖ, ὅτι τοὺς τρέμει!!!

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος:

«Ἀντιλαμβάνομαι τά συναισθήματα τῶν πιστῶν, πού θέλουν τούς κληρικούς τους ἀμέμπτους. Κι ἐγώ θλίβομαι, ὅταν μαθαίνω γιά ἀνάξιους κληρικούς...».

(Τύπος τῆς Κυριακῆς 20-4-2003

«ΑΦΗΚΑΤΕ ΤΑ ΒΑΡΥΤΕΡΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ...».

ήμερα θα αναφερθούμε στις δηλώσεις, που έγιναν κατά το πρόσφατο παρελθόν από δυο αξιολογούς και σοβαρούς Ἀρχιερείς.

Ὁ Πρῶτος ἐμφανίσθηκε στις ὁθόνες τῶν τηλεοράσεων μὲ τὰ ἀρχιερατικά του διάσημα τὴν περίοδο τῶν Ἀπόκρεω καὶ καταφέρθηκε κατὰ τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ καρναβαλιοῦ, ποὺ ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες λάμβαναν χώρα σὲ πόλη τῆς ἐπαρχίας του.

Ὁ Δεύτερος λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ἐμφανίσθηκε καὶ αὐτὸς στὶς ὁθόνες τῶν τηλεοράσεων, καὶ πάλι μὲ τὰ ἀρχιερατικά του διάσημα, καὶ ἔνωσε τὴ φωνή του μὲ τὶς διαμαρτυρίες τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς, ποὺ ἀντιδροῦσαν στὴ δημιουργία χωματερῆς γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τῶν ἀπορριμμάτων.

Δὲν θὰ διαφωνήσουμε μὲ τὶς παρεμβάσεις αὐτὲς τῶν δυο καλῶν μας Ἐπισκόπων στὰ παραπάνω θέματα. Αὐτὲς ὅμως καθεαυτὲς τὶς περιπτώσεις θὰ τὶς χαρακτηρίσουμε ἐπουσιώδεις. Γιατί, ναὶ μὲν οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ καρναβαλιοῦ ἔχουν εἰδωλολατρικὲς καταβολὲς καὶ εἶναι ξένες καὶ ἀντίθετες πρὸς τὶς ἐκκλησιαστικὲς μας παραδόσεις, ὅμως ὁ πιστὸς λαός μας δὲν βλέπει τὸ θέμα σαυτὲς τοῦ τὶς διαστάσεις, ἀλλὰ ἄκριτα καί, ἂν θέλετε, ἐπιπόλαια συμμετέχει σὲ μιὰ εὐ-

καιρία γλεντιοῦ καὶ ἀποκοπῆς ἀπὸ τὴ ρουτίνα τῶν καθημερινῶν προβλημάτων. Καὶ τὸ ἄλλο θέμα τῆς χωματερῆς! Ὅσο καὶ ἂν ἐνδιέφερε τοὺς κατοίκους αὐτῆς τῆς ἐπαρχίας, ὅπως ἐκεῖνοι τὸ ἔβλεπαν, πάντως δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ θέματα ἐκεῖνα, ποὺ ἔπρεπε ἰδιαίτερα νὰ ἀπασχολήσουν τὸ Μητροπολίτη καὶ μάλιστα μὲ αὐτὲς τὶς κραυγαλέες παρεμβάσεις του.

Ἀναφέραμε τὶς δυο αὐτὲς περιπτώσεις γιὰ νὰ καταλήξουμε καὶ νὰ διατυπώσουμε τούτῃ τὴν ἀπορία μας. Μόνο τὰ δυο αὐτὰ ἐπουσιώδη καὶ ἐν πολλοῖς ἐξω-εκκλησιαστικὰ περιστατικὰ ἐκέντρισαν τὴ συνείδηση τῶν δυο καλῶν μας Ἐπισκόπων, ὥστε νὰ ἐμφανισθοῦν στοὺς δέκτες τῶν τηλεοράσεων καὶ νὰ διατυπώσουν ἔντονα τὸν ἐλεγκτικὸ τους λόγο; Γιατί δὲν τοὺς εἶδαμε οὔτε τοὺς ἀκούσαμε ποτὲ κατὰ τὸ παρελθόν, μὲ ὅποια ιδιότητα εἶχαν τότε, νὰ ὑψώσουν ἔντονη τὴ φωνή τους καὶ τὶς διαμαρτυρίες τους γιὰ ἄλλα σοβαρότατα ζητήματα, ποὺ κινοῦνται στὸ χῶρο τῆς διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας, μολύνουν τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἀτμόσφαιρα, σκανδαλίζουν τὸ ποίμνιο καὶ πλήττουν βαρύτερα τὸ κύρος καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ποιμένων της. Σε-βασμιώτατοι, «*Ἀφήκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου*» καὶ «*ἀποδεκατοῦτε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κύμινον*»; γιὰ νὰ

καταφύγουμε στους λόγους του Κυρίου μας.

Καί για να γίνουμε πιό συγκεκριμένοι.

ΔΕΝ σās είδαμε ούτε σās ακούσαμε να διατυπώσετε, έξιςου έντονα και κραυγαλέα, τον αντίρρητικό σας λόγο, όταν τον Αύγουστο του 1993, μέσα στην παρακλητική περίοδο, επιβλήθηκαν, χωρίς καμμία απολύτως κανονική διαδικασία, τα άνυπαρκτα και άνυπόστατα «έπιτίμια άκοινωνησίας» στους τρεις έντιμους και άγωνιστές Μητροπολίτες. Τραγικό γεγονός, που θα καταγραφεί με τα μελανότερα γράμματα στις σελίδες της έκκλησιαστικής μας ιστορίας.

ΔΕΝ σās είδαμε ούτε σās ακούσαμε να αντιδράσετε με τὸ ἴδιο σθένος, όταν τὸ Ἀνώτατο Ἀκυρωτικό Δικαστήριο, με τριάντα και πλέον αποφάσεις του άκύρωνε τή μία κατόπιν τής άλλης όλες τις παράνομες ενέργειες τής διοίκησης τής Ἐκκλησίας, που άκολούθησαν επάνω στο θέμα τών διώξεων τών δικαιωθέντων δώδεκα «έκπτώτων» Ἀρχιερέων.

ΔΕΝ σās είδαμε ούτε σās ακούσαμε να αντιδράσετε, όταν ἡ Εἰσαγγελική Ἀρχή άσκησε ποινική δίωξη κατά του τότε Ἀρχιεπισκόπου και μελών τής Ἱεραρχίας, για παραβίαση του Συντάγματος, τών οικείων νόμων και τών αποφάσεων του Συμβουλίου τής Ἐπικρατείας, άφενός για τή μη συμμόρφωση και άποκατάσταση τών δικαιωθέντων δώδεκα Ἀρχιερέων και άφετέρου για όσες παρανομίες έλαβαν χώρα στην «παρωδία δίκης» (βλ. κ. Χριστόδουλο) του μαρτυρικού Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγου. Με άνορθόδοξη όμως παρέμβαση τής πολιτείας ἡ δίωξη αὐτή «άνεστάλη» και δέν είχε περαιτέρω συνέχεια.

ΔΕΝ σās είδαμε ούτε σās ακούσαμε

να ύψώσετε τή φωνή σας, όταν δημοσιεύθηκαν στὸν τύπο και περιήλθαν και στη Σύνοδο έπιστολές έν ενεργεία Ἀρχιερέων, με τις όποιες ανταλλάσσονταν βαρύτατοι χαρακτηρισμοί και στις όποιες γίνεται λόγος για «έξαγωγή κιναίδων», «είσαγωγή εις τήν άλητείαν» και άλλα ἤχηρά παρόμοια.

ΔΕΝ σās είδαμε ούτε σās ακούσαμε να έκρήγνυται ἡ άρχιερατική σας συνείδηση, όταν, ένῳ έρχεται στη δημοσιότητα από τα Μ.Μ.Ε. δημοσιογραφικό ύλικό, που άφορά σέ ιδιόρρυθμες και παράξενες συμπεριφορές κληρικῶν, μάλιστα δέ και μεγάλοςχημων, ἡ έκκλησιαστική διοίκηση, καίτοι όφειλε με τα θεσμοθετημένα όργανά της να έρευνήσει και να έλέγξει τα καταγγελλόμενα, τα αντιπαρέρχεται και, τὸ χειρότερο, τα συγκαλύπτει. Ἀναζητήσατε σχετική έπιβεβαίωση σέ μιá από τις τελευταίες συνεδρίες τής Συνόδου.

ΔΕΝ σās είδαμε ούτε σās ακούσαμε να βγῆτε στις τηλεοράσεις και τα ραδιόφωνα, για να έκφράσετε τὸν άποτροπισμό σας για όσα συνέβησαν στο Προσκύνημα τών Τεμπῶν στη Λάρισα με τή βαρύτατη καταδίκη για κακούργημα σέ κάθειρξη όκτώ (8) έτών και δυό κληρικῶν (!) τής πολύπαθης αὐτῆς Μητρόπολης. Να καταγγείλετε τα όσα συνέβησαν και να ζητήσετε τὸν άμεσο καταλογισμό ευθυνῶν σέ όσους είχαν τήν ευθύνη του διορισμού τους.

ΔΕΝ σās είδαμε ούτε σās ακούσαμε να ζητάτε έρευνα και άνακρίσεις για όσους χειροτονοῦν νέα παιδιά, και μάλιστα σέ Ἀρχιμανδρίτες, όταν κάποιος (-α) άπ-αυτά μπροστά στα έκπληκτα μάτια τών τηλεθεατῶν έντοπίζεται από δημοσιο-

Σχέση προσωπική καί κενωτική.

Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Θεόκλητος, σέ συνέντευξή του στήν ἐφημερίδα «Τά Νέα» (9-12-2002), εἶπε μεταξύ ἄλλων: «*Ἡ βασική διδασκαλία τῆς Ἀποκάλυψης εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἀποκτήσει μιά ἄμεση σχέση μέ τόν Θεό. Σχέση προσωπική*». Χωρίς νά εἶναι πολύ σαφές, ἀπό τήν ὅλη συνέντευξη, πῶς θεωρεῖ ὁ Σεβασμιώτατος τήν ἄμεση καί προσωπική σχέση μέ τό Θεό, ἡ θέση του αὐτή ἀξίζει νά προσεχθεῖ. Ἡ σχέση, πράγματι, τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Θεό δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι προσωπική, γιατί καί τά δύο μέρη εἶναι πρόσωπα. Ὁ μέν Θεός εἶναι πρόσωπον «ἀφ' Ἐαυτοῦ», τό

κατ' ἐξοχήν Πρόσωπο. Ὁ δέ ἄνθρωπος, πλασμένος κατ' εἰκόνα Θεοῦ, εἶναι προικισμένος μέ ὅλα τά γνωρίσματα τοῦ προσώπου. Ἐχει προσωπικότητα δοτή ἀπό τό Θεό, ἀλλ' αὐτοδύναμη καί ἐλεύθερη.

Μένει κανείς ἐνεός ἂν ἀναλογισθεῖ τήν ἀπύθμενη κένωση τοῦ Παντοδύναμου Δημιουργοῦ μέ σκοπό νά ἔλθει σέ ἐπαφή μέ τό πλάσμα Του. Ἐνα ἀσύλληπτο σκίρτημα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ κατέστησε δυνατή τή σχέση Θεοῦ καί ἀνθρώπου. Ὁ Θεός εὐδόκησε νά πλάσει τόν ἄνθρωπο ἐλεύθερη προσωπικότητα, γιά νά μπορεῖ νά συνδιαλέγεται μαζί του μέ οἰκειότητα, ὡς Πατέρα πρός παιδί. Καί δέν συνομιλεῖ ἀπλῶς,

γράφους καί ὁμολογεῖ ἀπό τήν τηλεόραση ἠθικές διαστροφές.

ΔΕΝ σᾶς εἶδαμε οὔτε σᾶς ἀκούσαμε νά διαμαρτύρεσθε, ὅπως τό πράξατε γιά τό καρναβάλι καί τīs χωματερές, ὅταν γιά σοβαρότατες καταγγελίες ιδιόρρυθμων συμπεριφορῶν ἀκολουθεῖται μέ τεχνάσματα καί νομικίστικες κατασκευές, πού ἀπάδουν πρός τό κανονικό δίκαιο καί τήν ἐκκλησιαστική τάξη, παρελκυστική τακτική μέ βέβαιη κατάληξη τῆ συγκάλυψη.

Σεβασμιώτατοι, γιά ὅλα αὐτά τά προβλήματα πού συνταράσσουν καί συγκλονίζουν τόν ἐκκλησιαστικό μας χῶρο, καί αὐτό ἀσφαλῶς τό γνωρίζετε, δέν ἀκούσαμε τόν ἐλεγκτικό καί ἀντιρρητικό σας λόγο. Καί μόνο τό «καρναβάλι» καί οἱ «χωματερές» σᾶς μάραναν; Καί μάλιστα

τόσο πολύ σᾶς ἐνόχλησαν, ὥστε νά ἀναγκασθῆτε νά βγῆτε στīs τηλεοράσεις καί νά διαμαρτυρηθῆτε ἔντονα;

Ἐδῶ ἡ ἀπάντηση εἶναι μία. Καί τῇ διατυπώνουμε εὐθέως, χωρίς ἐπιφυλάξεις καί ἐνδοιασμούς. Γιά τό καρναβάλι καί τīs χωματερές ὁμιλοῦμε ἐπὶ τοῦ ἀσφαλούς, χωρίς φόβο, καί μάλιστα μέ δείκτη τήν προβολή. Ἐνῶ ἡ προσέγγιση στά ἄλλα θέματα, τὰ τραγικά καί θλιβερά, πού συγκλονίζουν τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει κόστος. Καί κόστος μεγάλο. Καί τέτοιο κόστος οὔτε τῇ διάθεση ἔχετε οὔτε καί τολμάτε νά τό ἀναλάβετε. Μὲ τήν τραγική κατάληξη τὰ πράγματα νά βαίνουν ἀπό τό κακὸ στο χεiriότερο. Ὁ καλὸς Θεὸς ἂς βάλει τό χέρι Του.

Ὁ Σχολιαστής

ἀλλά τόν «ἐκλιπαρεῖ»: «*δός μοι, υἱέ, σὴν καρδίαν*» (Παρ. κγ' 26), χωρίς νά τόν ἐξαναγκάζει νά ἀνταποκριθεῖ θετικά. Ἡ πορεία τῶν σχέσεων Θεοῦ καί ἀνθρώπων δέν ἀκολουθεῖ τήν πεπατημένη. Κυριαρχεῖ τό ἀπρόοπτο τῶν ἐπιλογῶν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐλεύθερος, εἴτε νά ἀναγνωρίσει τήν αὐθεντία τοῦ Θεοῦ καί νά ὑποταγεῖ σέ Αὐτόν, εἴτε νά Τόν ἀπορρίψει. Ὁ Θεός, πάντως, οὐδέποτε ἀποστρέφεται τό πλάσμα Του. Οὐδέποτε παύει νά τό καλεῖ: «*ιδού ἔστηκα ἐπὶ τήν θύραν καί κρούω...*» (Ἀποκ. γ' 20).

Ἡ πόρτα τοῦ πλάσματος δέν ἀνοίγει πάντοτε. Παρά ταῦτα, ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων στέκεται ἔξω, κρούει καί περιμένει. Μόνο ἓνας Πανάγαθος Θεός, πού φλέγεται ἀπό ἀσύληπτη ἀγάπη, μπορεῖ νά φτάσει σέ τέτοιο βάθος κενώσεως. Αὐτή ἡ ἀπερινόητη κένωση καθιστᾷ τήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία μεγαλειώδη καί συνάμα τραγική. Μεγαλειώδη, γιατί δίνει τή δυνατότητα στόν ἄνθρωπο νά φτάσει στή μακαριότητα τῆς θεϊκῆς ἀγκάλης, στήν κατά χάρη θέωση, στό «*καθ' ὁμοίωσιν*». Τραγική, γιατί, ἀντίθετα, μπορεῖ νά τόν δαιμονοποιήσει. Ἡ νιτσεικὴ «θανάτωση» τοῦ Θεοῦ, π.χ., ὅπου κηρύχθηκε, δέν ἦταν ὠρμος καρπός τῆς ἱστορικῆς ἀνελιξεως τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ὅπως διατυμπανίζεται ἀπό κάποιους. Ἦταν ἐπιλογή τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας: «πέθανε ὁ Θεός, γιατί δέν θέλω νά ἔχω σχέσεις μαζί Του. Γιατί Τόν μισῶ!» Ἀλλ' ἐπειδὴ κανεὶς δέν μπορεῖ νά καταργήσει τόν αἰῶδιο Θεό, οὔτε νά σβήσει τή φλόγα τῆς ἀγάπης Του, ὁποῖος Τόν ἀρνεῖται αὐτοκαταδικάζεται νά ζεῖ ἐνώπιόν Του ὡς ξένος καί ἐχθρός, πού δέν μπορεῖ πιά νά ἀγαπήσει. Ἡ ἄσβεστη φλόγα τῆς θείας ἀγάπης, τήν ὁποία μισεῖ, θά εἶναι γι' αὐτόν «*πῦρ καταναλίσκον*» (Ἑβρ. ιβ' 29). Αὐτή εἶναι ἡ τραγωδία τῆς κολάσεως, ἐπιλογή τοῦ αὐταπατημένου ἀνθρώπου....

Γιὰ νά ἔλθει κανεὶς σέ προσωπικὴ σχέση μέ τό Θεό, πρέπει νά λαχταρᾷ νά ἀκούει τή θεία φωνή: «*Λάλει, Κύριε, ὅτι ἀκούει ὁ δοῦλός σου*» (Α' Βασ. γ' 9). Πρέπει, ἀκόμα, νά εἶναι σέ ἐτοιμότητα νά ἐκτελέσει τίς θεῖες ἐντολές: «*Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά σου, ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός μου*» (Ψαλμ. ρμβ' 10). Αὐτό τό φρόνημα εἶναι, πού καθορίζει τούς ἄξονες τῆς ὑπακοῆς πρὸς τόν Θεό: σκίρτημα γιὰ τήν παρουσία καί τή γνώση τοῦ Θεοῦ, ὑποταγή στό θέλημά Του, λαχτάρα γιὰ τήν τήρηση τῶν ἀγίων ἐντολῶν Του. Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὅπως βγῆκε ἀπό τά χέρια τοῦ Δημιουργοῦ, οἱ ἄξονες αὐτοὶ θά ἀποτελοῦσαν τό φυσιολογικό πλαίσιο τῆς υπάρξεώς του. Μετά τήν πτώση, ὅμως, τῶν πρωτοπλάστων τό φυσιολογικό ἔγινε ἄθλος, πού θέλει κόπους καί ἀγῶνες ἰσόβιους γιὰ νά ἐπιτευχθεῖ. Ἡ ἀγαστή σχέση μέ τό Θεό εἶναι πορεία ζωῆς σταυρική. «*Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖτω μοι*» (Μαρκ. η' 34). Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ εἶναι χωρίς ἀμφιβολία «*πύλη*» καί «*ὁδὸς ἀπάγουσα εἰς τήν ζωὴν*», ἀναπόφευκτα «*στενὴ καί τεθλιμμένη*», καί ὡς ἐκ τούτου «*ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὕρισκοντες αὐτήν*» (πρβλ. Ματθ. ζ' 14). Εἶναι, ὅμως, συμπίρρευση μέ τό Χριστό στήν ἐνδοξη πορεία Του πρὸς τό Σταυρό καί τήν Ἀνάστασις.

Σάν πολεμικός παιάνας ἡχεῖ ἓνα σχετικὸ τροπάριο τῶν αἰῶνων τῆς Μ. Δευτέρας: «*Δεῦτε οὖν καί ἡμεῖς, κεκαθαρμέναις διανοίαις (μέ καθαρὸ νοῦ), συμπορευθῶμεν αὐτῷ (τῷ Χριστῷ) καί συσταυρωθῶμεν καί νεκρωθῶμεν δι' αὐτόν ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς (ἅς ἀπαλλαγοῦμε πρὸς χάρη Του ἀπὸ τίς ἡδονές τοῦ βίου) ἵνα καί συζησωμεν αὐτῷ καί ἀκούσωμεν βοῶντος αὐτοῦ (γιὰ νά ζήσουμε μαζί Του καί νά Τόν ἀκούσουμε νά λέει)... ἀναβαίνω πρὸς τόν Πατέρα ... καί συνανυψῶ ὑμᾶς (καί σᾶς ἀνεβάζω μαζί Μου)*

εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν!»

Οἱ πόνοι καὶ οἱ ἀγῶνες τῶν πιστῶν, πού ἀγάπησαν το Χριστό, ποιμένων καὶ ποιμενομένων, δέν ἄφησαν ἀδιάφορη τὴ θεία ἀγάπη. Ἡ κένωση τοῦ παντοδύναμου Κυρίου τῶν Δυνάμεων δέν γνωρίζει ὅρια. Ἐπινοεῖ καὶ κατέρχεται καὶ ἄλλα, χαμηλότερα σκαλοπάτια. Ἄν καὶ Θεός, γίνεται ἄνθρωπος θνητός καὶ μπαίνει στὴν ἱστορία. Ἐρχεται στὸν κόσμο «δίκαιος καὶ σώζων αὐτός, πραῦς καὶ ἐπιβεβηκώς ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ πῶλον νέον» (Ζαχ. θ' 9). Ὅχι σάν πανίσχυρος δυνάστης. Δέν κάνει ἐπίδειξη δυνάμεως γιὰ νά διορθώσει τὰ κακῶς κείμενα, ἀδιαφορώντας γιὰ τίς ὅποιες «παράπλευρες ἀπώλειες» καὶ δέν ἀναγκάζει τοὺς πάντες νά ὑποταχθοῦν. Δέν ντύνεται μέ χρυσοκέντητες στολές καὶ ἀδαμαντοκόλλητα καλύμματα κεφαλῆς, οὔτε μέ τηβένους ὑψηλῆς σοφίας, ὡς ἐκπρόσωπος τάχα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νά ἐκμηδενίσει μέ ὄγκους μεγαλοπρέπειας κάθε προβληματισμό γιὰ τὴν αὐθεντία του. Γίνεται ἄνθρωπος δικαιοσύνης, χωρίς διπλωματικούς ἐλιγμούς, φτωχός, ταπεινός, ἐξουθενωμένος, ἀναζητώντας τὸ πλάσμα Του τὸ ἀπολωλός. Γίνεται τὸ πᾶν γι' αὐτό, προκειμένου νά τὸ πείσει νά ἐπιθυμήσει τὴ σωτηρία, πού τοῦ προσφέρει. Θέλει νά πείσει. Ὅχι νά ἐξαναγκάσει.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος σέ ἓνα θαυμάσιο κείμενο (PG 58, 700), σάν ἄριστος δραματογράφος, θέτει στὰ χεῖλη τοῦ Κυρίου τὸν ἐξῆς μονόλογο, πού ἔχει ἀποδέκτη τὸν ἄνθρωπο: «Ἐγὼ ὧν δίδωμι οὐκ ἀπαιτῶ σε μισθόν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τούτου μισθόν σοι προσοφείλω, ἂν τοῖς ἐμοῖς χρήσασθαι βουληθῇς ἅπασι (γιὰ ὅσα σοῦ δίνω δέν σοῦ ζητῶ μισθό, ἀλλὰ μᾶλλον σοῦ ὀφείλω καὶ ἀπό πάνω μισθό ἂν θελήσεις νά χρησιμοποίησεις ὅλα, ὅσα ἔχω). Τί ταύτης γένοιτ' ἂν ἴσον τῆς φιλοτιμίας (γενναιοδωρίας);

Ἐγὼ (εἶμαι γιὰ σένα) πατήρ, ἐγὼ ἀδελφός, ἐγὼ νυμφίος, ἐγὼ οἰκία, ἐγὼ τροφή, ἐγὼ ἱμάτιον, ἐγὼ ρίζα, ἐγὼ θεμέλιος, πᾶν ὅπερ ἂν θέλῃς ἐγὼ μηδενός ἐν χρεῖα καταστῆς (τίποτε δέν θά σοῦ λείψει). Ἐγὼ καὶ δουλεύσω ἤλθον γάρ διακονῆσαι, οὐ διακονηθῆναι (θά γίνω δοῦλος, γιατί ἤλθα νά ὑπηρετήσω ὄχι νά Μέ ὑπηρετήσουν). Ἐγὼ καὶ φίλος, καὶ μέλος, καὶ κεφαλὴ, καὶ ἀδελφός, καὶ ἀδελφή, καὶ μήτηρ, πάντα ἐγὼ μόνον οἰκείως ἔχε πρὸς ἐμέ (μόνον ἀγάπα Με). Ἐγὼ πένης διὰ σέ· καὶ ἀλήτης (περιπλανώμενος) διὰ σέ· ἐπὶ σταυροῦ διὰ σέ, ἐπὶ τάφου διὰ σέ· ἄνω ὑπὲρ σοῦ ἐντυγχάνω τῷ Πατρί (στὸν οὐρανό παρακαλῶ τὸν Πατέρα γιὰ σένα), κάτω ὑπὲρ σοῦ πρεσβευτῆς παραγέγονα παρὰ τοῦ Πατρός (ἤλθα στή γῆ, ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Πατέρα, γιὰ νά γίνω δικός σου πρεσβευτής). Πάντα μοι σύ (εἶσαι τό πᾶν γιὰ Μένα), καὶ ἀδελφός, καὶ συγκληρονόμος, καὶ φίλος, καὶ μέλος (τιμῆμα τοῦ σώματός Μου)». Καὶ ὁ μονόλογος κορυφώνεται μέ τὴν παθητικὴ ἀποστροφή: «Τί πλέον θέλεις; τί τὸν φιλοῦντα ἀποστρέφῃ τί τῷ κόσμῳ κάμνεις; τί εἰς πῖθον ἀντλεῖς τετρημένον; (τί ἄλλο θέλεις; γιατί ἀποστρέφεις Αὐτόν, πού σ' ἀγαπᾷ; γιατί ἐξαντλεῖσαι στίς μέριμνες τοῦ κόσμου, πασχίζοντας νά γεμίσεις μέ νερό ἓνα τρύπιο πιθάρι;)».

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Ἰδιοκτῆτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο